

Arrest

nr. 69 679 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 15 juli 1979 te Latrikunda, Gambia. U bent van Sarahule afkomst en u bent moslim. U heeft heel uw leven in Serekunda gewoond, maar uw vader is een welgesteld zakenman die verschillende huizen heeft, zodat u wel eens op andere plaatsen verbleef. U hielp uw vader met zijn zakenactiviteiten, nadat u was gestopt met school in 1998. Uw vader had vier echtgenotes, waarvan één uw moeder. Uw moeder overleed echter in 2004. Uw vader hertrouwde in 2007 of 2008 met een jongere vrouw Aisha, die in een andere compound van uw vader ging wonen in het dorp Tranquil. U kwam geregeld over de vloer in deze compound en merkte al

snel dat u zich aangetrokken voelde tot Aisha. Deze gevoelens bleken wederzijds te zijn. Hoewel jullie beiden wisten dat het niet mocht, aangezien Aisha eigenlijk uw stiefmoeder was, startten jullie een relatie in 2010. In september 2010, drie weken voordat u Gambia ontvluchtte, betrapte uw vader jullie in het bed van Aisha. Uw vader viel flauw en viel op de grond. Aisha zelf begon te gillen zodat heel wat mensen die in de compound woonden, naar de kamer van Aisha kwamen. Terwijl deze mensen zich over uw vader ontfermden, besloot u om het huis te verlaten, en naar een van uw vrienden te gaan. Aisha liet u achter bij uw familieleden. U verbleef eerst een week bij uw vriend Babouba, en vervolgens een week bij een andere vriend Mohammed. Terwijl u bij deze vrienden onderdook, vatte u het plan op om Gambia te ontvluchten, omdat u wraakacties van uw familie vreesde. Uw vader is een gewelddadig man en kent door zijn status heel wat mensen die hem bij eventuele represailles zouden willen helpen. Uw broer Ibrahim stierf in 1999 overigens na een ruzie met uw vader in jullie woning. Uw twee vrienden contacteerden enkele Nigerianen die uw vlucht naar het buitenland begonnen voor te bereiden. U betaalde deze Nigerianen in opeenvolgende schijven en in september konden jullie het vliegtuig vanuit Gambia naar Brussel nemen. Een van de Nigeriaanse smokkelaars vergezelde u naar België waar u op 21 september 2010 asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaarde u een relatie te zijn gestart met de vierde echtgenote, Aisha, van uw vader in 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Enkele weken voordat u Gambia ontvluchtte in september 2010 zou uw vader jullie echter betrapt hebben in de kamer van Aisha (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat u uit angst voor de reactie van uw vader en van uw familie op het feit dat u een relatie had met Aisha, uw land van herkomst heeft ontvlucht (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat ze u fysiek zouden kunnen kwetsen of dat ze u iets zouden kunnen aandoen (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een private familietwist, meer bepaald een twist tussen u en uw vader. Het onderwerp van deze twist is uw relatie met uw vaders vierde echtgenote Aisha. De eventuele problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Daarnaast zijn sommige van uw verklaringen vaag en bedenkelijk en gebaseerd op veronderstellingen zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een “risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te ondersteunen.

U verklaarde drie weken voor uw vlucht naar België te zijn betrapt door uw vader in de kamer van Aisha, terwijl jullie naakt in bed lagen (zie gehoorverslag CGSV, p.6). Gevraagd of jullie de kamer van Aisha op slot hadden gedaan, antwoordt u dat jullie daar niet aan gedacht hadden (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U beweert dat jullie dachten dat uw vader naar een bepaald dorp was en dat jullie hem niet in de compound verwachtten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het is ten eerste al opmerkelijk dat u het risico neemt een relatie te beginnen met een echtgenote van uw vader, gezien de mogelijke gevolgen die hieruit konden voortvloeien en die u kon voorzien, zowel voor u als voor Aisha, zoals u ook meermaals zelf aanhaalt tijdens het gehoor. Daarenboven is het des te frappanter dat u niet eens de kamer op slot zou gedaan hebben waar u en Aisha blijkbaar naakt in bed lagen. Bovendien zou u een half uur nadat uw vader jullie had betrapt en zou zijn flauwgevalen, en nadat er vervolgens heel wat mensen naar de kamer van Aisha zouden zijn gekomen, besloten hebben om de compound te verlaten en onder te duiken bij een vriend. U zou zelfs eerst nog met een andere stiefmoeder van u gepraat hebben alvorens ervan door te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Deze stiefmoeder zou u na het incident verteld hebben dat ze al een vermoeden had, en zou u aangeraden hebben om het huis zo vlug mogelijk te verlaten, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Daarbij is het ten eerste vreemd dat u zonder problemen de compound kon verlaten terwijl er blijkbaar toch al heel wat mensen, die in de compound leefden, en waarvan er toch een aantal mensen reeds een vermoeden hadden dat u en Aisha een relatie hadden zoals u liet vallen tijdens het gehoor, naar de kamer van Aisha waren gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Maar het is echter nog opmerkelijker dat u Aisha zou hebben achtergelaten in de compound en zelfs niet in overweging zou hebben genomen om voor haar ook een oplossing te vinden aangezien zij ook

risico liep – misschien wel meer dan u – om problemen te krijgen wegens het overspel dat ze zou hebben gepleegd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw verklaring dat dit niet mogelijk was en dat u vooral met uw eigen leven bezig was (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.9), komt niet erg overtuigend over aangezien uw verklaringen tijdens het gehoor hoezeer u verliefd was op Aisha en hoe erg u haar mocht (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.9). In overweging nemende dat u in een vlaag van paniek zou zijn gevlucht nadat uw vader jullie betrapt had, daarbij Aisha achterlatend bij uw familie, blijft het nog zeer vreemd dat u hoegenaamd geen enkele moeite zou gedaan hebben om te achterhalen wat er met Aisha zou gebeurd zijn na het incident, toen u onderdook bij uw vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer u gevraagd wordt waarom u geen moeite gedaan heeft om te weten te komen wat er met Aisha zou gebeurd zijn, antwoordt u opnieuw dat u vooral gefocust was op uw eigen leven (zie gehoorverslag CGVS, p.9), wat opnieuw niet heel overtuigend overkomt gezien de gevoelens die u beweert te hebben voor Aisha. U verklaart trouwens wel op de hoogte te zijn van het feit dat uw vader het goed stelde na het incident waarbij hij u en Aisha betrapt had en vervolgens was flauwgevalen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer de interviewer u vervolgens vraagt hoe u hiervan op de hoogte was, antwoordt u dat u dit wist via informatie van uw vrienden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u dan nogmaals gevraagd wordt of u dan geen nieuws had van Aisha via uw vrienden, verklaart u van haar merkwaardig genoeg geen nieuws te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd hoe uw vrienden dan wisten dat uw vader het goed stelde, zegt u dat het niet moeilijk is om zulke informatie te vinden, maar dat u niet weet hoe ze het te weten zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.9), wat niet echt overtuigend overkomt. Moest het bovendien inderdaad niet moeilijk zijn om zulke informatie te vinden, zoals u beweert, is het opmerkelijk dat u niet via uw vrienden geprobeerd zou hebben te weten te komen wat er met Aisha gebeurd zou zijn na jullie betrapting, wat u dus blijkbaar nagelaten heeft.

Verder is het opmerkelijk dat u na twee weken bij uw vrienden geleefd te hebben na het incident, zulke drastische beslissing neemt en besluit uw land van herkomst te ontvluchten, zonder eerst naar een andere oplossing te hebben gezocht; een drastische beslissing die bovendien enkel gebaseerd is op veronderstellingen over eventuele represailles van uw familie tegen u gericht. U verklaart dat het idee om Gambia te ontvluchten gegroeid is toen u bij uw vrienden ondergedoken leefde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd waarom u besloot het land te verlaten en waarom u bijvoorbeeld niet eerst contact heeft opgenomen met uw familie om eventueel te bemiddelen, antwoordt u dat u geen familieleden kon contacteren omwille van de schaamte, en dat u bang was van uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Wanneer u gevraagd wordt wat u dan precies vreest, antwoordt u dat uw familie u fysiek zou kunnen kwetsen en dat ze u iets zouden aandoen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart verder dat uw hart u zei niet in Gambia te blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Het blijft vreemd dat u zulke drastische beslissing neemt en besluit uw land van herkomst te verlaten, omwille van uw gevoel, en omwille van veronderstellingen dat u familie u iets zou kunnen aandoen.

Deze veronderstellingen zijn gebaseerd op het feit dat u tijdens uw jeugd regelmatig geslagen werd door uw vader, aldus uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw beweringen en verklaringen doorheen het gehoor over het feit dat u al sinds uw jeugd geslagen zou worden door uw vader, zijn echter niet altijd even consistent en overtuigend. Zo verklaart u enerzijds dat u niet veel ruzie had met uw vader, omdat u deed wat hij zei, maar dat u toch de ene straf na de andere kreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Wat verder tijdens het gehoor zegt u dat u niet constant geslagen werd, maar wel voor onnodige dingen, in de hoop dat u een beter mens zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). En ondanks het feit dat er volgens uw verklaringen heel wat geweld was in uw familie, vooral door uw vader, verklaart u tijdens het gehoor dat u respect heeft voor uw vader, dat uw vader om u gaf en dat hij ook heel wat goede dingen deed (zie gehoorverslag CGVS, p.4-8-10). Verder beweert u dat uw broer, Ibrahim, in 1999 is overleden na een ruzie in jullie woning, waarin uw vader ook betrokken zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u hier verdere uitleg over gevraagd wordt, antwoordt u dat u niet weet of uw broer door deze ruzie is gestorven (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Meer nog, u verklaart zelfs dat u de exacte oorzaak van zijn dood niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.3), wat toch vreemd zou zijn, gezien deze ingrijpende gebeurtenis in uw leven, en zeker in het licht van uw bewering dat u represailles vreest van uw familie, omwille van het familiale geweld tijdens uw jeugd.

Voorts kan nog opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u op het einde van het gehoor plots aanhaalt dat Aisha een baby van drie maanden zou hebben met uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Wanneer de interviewer opmerkt of u dan een relatie had met Aisha, toen ze reeds zwanger was, antwoordt u dat het mogelijk is dat u de vader van de baby zou kunnen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd wat Aisha hier dan over dacht, verklaart u dat jullie hier nooit over gepraat zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het is echter niet erg aannemelijk dat jullie het hier nooit over gehad zouden hebben, gezien uw bewering als zouden jullie een relatie hebben gehad tot op het moment dat uw vader jullie betrapten, drie weken voor uw vlucht uit Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.10). En indien het inderdaad uw kind zou kunnen zijn, zoals u beweert, is het des te opmerkelijker dat u nooit zou geïnformeerd hebben wat er met Aisha gebeurd zou zijn, en haar baby van drie maanden,

na jullie betrapting door uw vader. Gevraagd of u niemand in Gambia, sinds u in België bent, heeft gecontacteerd, om u over uw situatie of die van Aisha te informeren, verklaart u bovendien dit niet gedaan hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U zou zelfs geen contact met uw vrienden, waarbij u na jullie betrapting kon onderduiken, hebben gehad om u hierover te informeren (zie gehoorverslag CGVS, p.10), wat redelijkerwijze toch verwacht zou mogen worden.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uw hoofde geen "reëel risico op het leiden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden. Bijgevolg komt u ook niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Tenslotte legt u nog enkele documenten neer op het CGVS. Zo legt u een medisch verslag voor, opgesteld door Dr. Dominique Daniel van het Centre Médical des Oliviers op 30 mei 2011, waarin gesteld wordt dat deze dokter u zou onderzocht hebben op enkele littekens die het gevolg zouden zijn van het door u beweerde geweld binnen uw familie. In dit medisch rapport wordt geconcludeerd dat de door u beschreven en getoonde drie littekens **zouden kunnen overeenkomen** met de verklaringen die u aan deze littekens toeschrijft. Hierbij kan worden opgemerkt dat Dr. Daniel enkel kan bevestigen dat de door u getoonde littekens het gevolg zouden kunnen zijn van het door u beweerde familiale geweld, maar dat hij hierbij uitgaat van uw verklaringen over de oorzaak van deze littekens, en dat hij uiteraard geen uitspraak kan doen of uw beweringen met betrekking tot de dader(s) en of omstandigheden waarin u de verwondingen opliep al dan niet kloppen. In het licht van voorgaande opmerkingen, verandert dit medisch attest dan ook niets aan de bovenstaande vaststellingen. Voorts bezorgt u ons nog enkele arbeidscontracten, en andere documenten, die moeten wijzen op uw integratie in de Belgische samenleving, maar die eveneens niets veranderen aan deze vaststellingen. Uw advocate geeft verder enkele internetartikelen die moeten aantonen dat uw vader een bekend zakenman in Gambia is, zoals u beweert tijdens het gehoor, maar deze stelling wordt in deze niet in twijfel getrokken, al kan hierbij wel worden opgemerkt dat u niet aantoont, via uw identiteitskaart, dat u de zoon van Alhagie Ebrima Kebbeh, waarvan sprake in de internetartikelen, zou zijn. U beweert immers dat u uw identiteitskaart heeft achtergelaten in Gambia (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Verder legt uw advocate nog enkele mensenrechtenrapporten en algemene rapporten over Gambia voor (Amnesty International/US Department Of State/Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor/UK Border agency), waarin enkele praktijken in Gambia beschreven worden en aan de kaak worden gesteld, zoals willekeurige aanhouding, slechte gevangenisomstandigheden, mogelijke corruptie en vrijheid van godsdienst. Hierbij kan opgemerkt dat deze rapporten de algemene situatie in Gambia beschrijven en niets over uw persoonlijke situatie en problemen in uw land van herkomst zeggen. Bovendien beweert u tijdens het gehoor dat uw vrees zich afspeelt ten opzichte van uw familie en niet ten opzichte van de Gambiaanse overheid. Zo wordt u tijdens het gehoor gevraagd of u denkt dat uw familie naar de politie zou gaan, waarop u antwoordt dat u dat niet weet, maar dat ze nog nooit naar de politie zijn geweest, en dat u zich afvraagt wat de politie zou kunnen doen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart dat u het geweld van uw familie vreest (zie gehoorverslag CGVS, p.9).

Tot slot legt uw advocate nog drie arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor (arrest nr.3940, dd.23 november 2011/arrest nr.6815, dd.31 januari 2008/arrest nr.6614, dd.30 januari 2011) waarin weliswaar telkens andere asielmotieven dan de uwe besproken worden, die dan nog betrekking hebben op drie verschillende landen, respectievelijk Afghanistan, Guinée en Kameroen. Men kan hierbij opmerken dat deze aangehaalde asielfeiten verschillend zijn van de uwe en dat ze zich toch in een andere maatschappelijke context afspelen, en deze vergelijking niet zomaar doorgetrokken kan worden naar de Gambiaanse context. Daarenboven heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een recent arrest (nr.58589, dd.25 maart 2011), waarin sprake van een gelijkaardig asielrelaas in Gambia, zoals hierboven besproken, de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen gevolgd en bevestigd (zie landeninformatie, administratief dossier). De door u voorgelegde documenten veranderen dan ook niets aan bovenstaande vaststellingen, namelijk dat de door u aangehaalde feiten en motieven niet onder de criteria van de Conventie van Genève vallen, en dat u eveneens niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij nooit heeft beweerd de zoon te zijn van Alhagie Ebrima (K.). Verzoekers vader is echter wel de broer van deze persoon. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift twee internetuittreksels waaruit blijkt dat voornoemd persoon zich inlaat met bedreiging, afpersing en gewelddaden, alsmede dat hij een aanhanger is van president Jammeh.

Voorts haalt hij een aantal uitspraken aan van deze president inzake homoseksuelen, verwijst hij naar het feit dat veel meisjes in Gambia zijn besneden en stelt hij dat Gambia bekend staat als een land met een sterke moslimcultuur waar de sharia wordt toegepast. Verzoeker heeft een daad van ontucht begaan en dit zal volgens de sharia leiden tot minstens honderd zweepslagen. Overspel moet bewezen worden met vier getuigen, de hele gemeenschap van de compound was aanwezig bij de betrapping en verzoekers vader heeft veel aanzien, zodat verzoeker terecht vreest te worden vervolgd en bestraft.

Dat hij zich niet heeft bekommerd om zijn stiefmoeder heeft te maken met het feit dat alles snel gebeurde en zij er waarschijnlijk beter zal uitkomen dan verzoeker zelf. Alle informatie over Gambia wijst erop dat veel geschillen worden geregeld zonder dat de overheid er iets aan doet. Gambia is een landbouwcultuur, is verre van ontwikkeld en bijgeloof en tribale praktijken komen overal voor. Het land wordt bijeengehouden door een moslimcultuur met de sharia en een patriarchale structuur.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat een doktersattest aantoonde dat hij veel littekens heeft. Volgens hem zijn deze afkomstig van slagen van zijn vader. Of dit al dan niet waar is valt moeilijk te achterhalen. Dat er geen bewijs is betekent echter niet dat het bewijs is geleverd van de afwezigheid van bewijs.

Verzoeker voegt een artikel bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat het klimaat in Gambia op het punt staat te veranderen en dat het land een fundamentele moslimstaat zal worden. Het zou onverantwoord zijn een man die in zijn land fysisch bestraft zal worden en misschien zelfs zal worden gedood terug te sturen naar een land waar vrouwenbesnijdenis en homohaar gepredikt worden en hem te vertellen dat hij bij problemen moet aankloppen bij lokale besturen.

Verzoeker heeft zich ondertussen goed geïntegreerd in de maatschappij en toont een ongeziene werklust. Hij merkt op dat hij noch rookt, noch drinkt, noch drugs gebruikt, wat *“toch opmerkelijk te noemen valt voor een man afkomstig uit Afrika”*.

Verder verwijst hij naar arrest nr. 3940 van 23 november 2007 van de RvV en stelt hij dat de vergelijking met zijn situatie opgaat. Het medisch attest dat hij neerlegt bevestigt dat zijn littekens kunnen bewijzen dat hij daadwerkelijk geslagen is geweest en dat het in Gambia de gewoonte is om mensen fysiek te straffen. In het voormelde arrest heeft de RvV een gelijkaardige redenering gemaakt.

Verzoeker heeft zich in september 2010 moeten haasten om het land te verlaten en heeft dus niet de tijd gehad om essentiële bewijsstukken mee te brengen om zijn verhaal te staven.

Op grond van het voorgaande heeft verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève daar hij gevaar loopt in een moslimland te worden vervolgd vanwege een seksuele relatie.

In ondergeschikte orde vordert hij subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn vrees voor wraak omwille van de voorgehouden seksuele relatie met de vierde vrouw van zijn vader, geen verband houden met één van de voornoemde vervolgingsgronden. De aangehaalde feiten betreffen problemen van louter private en familiale aard. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn vervolging zou zijn ingegeven omwille van een nexus met één van de voormelde vervolgingsgronden.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeker brengt geen documenten bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit, en dit ondanks dat hij verklaarde in Gambia te beschikken over een identiteitskaart, een paspoort en een rijbewijs (administratief dossier, stuk 4, p.5; stuk 12, verklaring, nr.21). Evenmin toont hij aan enige poging te hebben ondernomen om zijn identiteitsdocumenten te bekomen. Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België. Dit klemt nog des te meer daar hij de volledige naam niet kon geven waaronder hij zou hebben gereisd en omtrent het door hem gebruikte paspoort tegenstrijdige verklaringen aflegde. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde hij immers dat zijn foto in het paspoort was opgenomen, terwijl hij dit bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) uitdrukkelijk ontkende (administratief dossier, stuk 4, p.5; stuk 12, verklaring, nr.33-34). De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

De door verzoeker in het kader van zijn asielrelaas geschetste gang van zaken is geenszins aannemelijk. Daargelaten de vraag of het plausibel is dat verzoeker het risico zou genomen hebben een seksuele relatie te beginnen met de echtgenote van zijn vader, gezien de mogelijke gevolgen die hieruit konden voortvloeien en die hij blijkens zijn verklaringen kon voorzien, zowel voor zichzelf als voor A., wordt vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat zij, gelet op dit risico, niet eens de deur van de kamer op slot zouden hebben gedaan wanneer zij naakt in bed lagen en hieraan niet zouden hebben gedacht. Voorts is het onaannemelijk dat verzoeker een half uur nadat zij werden betrappt zonder problemen de compound kon verlaten, en dit ondanks het feit dat reeds heel wat mensen die in de compound leefden en waarvan reeds een aantal een vermoeden had dat verzoeker en A. een relatie hadden, naar de kamer van A. waren gekomen. Daarenboven is het in het geheel niet geloofwaardig dat verzoeker A. vervolgens gewoon zou hebben achtergelaten in de compound en zelfs niet zou hebben overwogen om haar mee te nemen of voor haar ook een oplossing te vinden aangezien zij ook risico liep om problemen te krijgen wegens het overspel dat zij zou hebben gepleegd. Verzoekers verklaringen dat dit niet mogelijk was, dat hij vooral met zijn leven bezig was en dat het, zoals hij aanhaalt in het verzoekschrift, snel moest gaan, zijn niet afdoende ter verklaring van deze vaststelling. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt immers dat hij op haar verliefd was en haar heel erg mocht (administratief dossier, stuk 4, p.6-9).

Daarenboven is het opmerkelijk dat verzoeker, ondanks dat hem reeds eerder herhaaldelijk werd gevraagd of hij kinderen had en waarbij hij telkens eenduidig antwoordde van niet (administratief dossier, stuk 4, p.4; stuk 12, verklaring, nr.16), aan het einde van het gehoor bij het CGVS plots aanhaalde dat A. een baby van drie maanden zou hebben gehad en stelde dat het mogelijk is dat hij de vader is van deze baby. Dit klemt nog des te meer daar het niet aannemelijk is dat hij hierover, ondanks dat hij tot een aantal weken voor zijn vertrek een relatie zou hebben gehad met A., met haar nooit zou hebben gesproken (administratief dossier, stuk 4, p.9-10).

Bovendien kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, mochten de door hem aangevoerde problemen op de waarheid berusten, minstens na de betrapping door zijn vader enige interesse zou vertonen omtrent het lot van A. en haar baby van drie maanden. Uit zijn verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt echter dat hij, toen hij onderdook bij vrienden, hoegenaamd geen moeite heeft gedaan om te achterhalen wat er met A. zou zijn gebeurd na het incident. Zijn verklaring dat hij vooral gefocust was op zijn eigen leven is in dit kader tekenend en kan bezwaarlijk worden gerijmd met de gevoelens die hij beweerde te hebben voor A. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij via informatie van zijn vrienden wel ervan op de hoogte was dat zijn vader het goed stelde na het incident waarin hij verzoeker en A. betrapte en was flauwgevallend. Nogmaals gevraagd of hij dan geen nieuws had van A., verklaarde hij merkwaardig genoeg over haar geen nieuws te hebben. Gelet op zijn verklaring betreffende de situatie van zijn vader dat het niet moeilijk was om zulke informatie te vinden, is het wel erg opmerkelijk dat hij niet zou hebben getracht te weten te komen hoe het A. verging na hun betrapping.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij ook na zijn vlucht uit Gambia en na zijn aankomst in België met niemand in Gambia contact opnam en naliet de vrienden te contacteren die hem hielpen het land te ontvluchten (administratief dossier, stuk 4, p.10). Op deze wijze liet hij na zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie en de situatie van A. in zijn land van herkomst. Redelijkerwijze kan nochtans van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zichzelf omtrent zijn voorgehouden problemen en de

situatie in zijn land van herkomst te informeren. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij, na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing van de commissaris-generaal waarin hem een gebrek aan initiatief daartoe wordt verweten, alsnog enige poging zou hebben ondernomen teneinde contact op te nemen met zijn land van herkomst om zich op de hoogte te stellen van de situatie van A. en zijn eigen situatie en problemen aldaar. Verzoekers houding getuigt derhalve van een kennelijk gebrek aan interesse voor zijn vermeende problemen en ondergraaft op fundamentele wijze de ernst en geloofwaardigheid van deze problemen.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen.

De door verzoeker neergelegde documenten vermogen niet de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 15: documenten).

Wat betreft het medische attest dient te worden opgemerkt dat dit is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker. Daar waar het attest stelt dat diens littekens zouden kunnen overeenkomen met de feiten waaraan hij deze toeschrijft, dient te worden opgemerkt dat medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoeker de verwondingen opliep. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdende met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch een arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden bepalen waarin deze werden opgelopen. Het medische attest vermag hoe dan ook, gelet op verzoekers verklaringen in dit attest, hoogstens aan te tonen dat verzoeker in het verleden slagen en verwondingen opliep. Deze feiten situeren zich echter niet in het kader van verzoekers asielrelaas en vertonen hiermee geen direct verband. Het medisch attest bevat aldus geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane, concrete vaststellingen.

De artikelen inzake Alhagie Ebrima (K.) kunnen evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Vooreerst toont verzoeker niet middels de nodige identiteitsdocumenten aan dat hij verwant is met de in dit artikel vernoemde persoon. Daarenboven bevatten deze artikelen evenmin enig concreet gegeven dat de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers relaas zou kunnen herstellen.

Voor het overige legt verzoeker een aantal mensenrechtenrapporten, algemene rapporten en artikelen neer inzake de algemene situatie in Gambia. Deze zijn echter van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene rapporten volstaan geenszins om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd of problemen ondervindt. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Daar waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de RvV dient te worden opgemerkt dat aan de arresten van de RvV geen precedentwaarde kan worden toegekend en dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld.

Daar waar verzoeker bij het CGVS een aantal stukken neerlegde om zijn integratie in de Belgische samenleving aan te tonen (administratief dossier, stuk 15: documenten) en in onderhavig verzoekschrift gewag maakt van zijn integratie in België, zijn werklust en het feit dat hij drinkt, rookt noch drugs gebruikt, dient te worden opgemerkt dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS